

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๘๓/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๗๗/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

{	นางวาสนี อุดุลยธรรม	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้อำนวยการเขตบางกะปิ ที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๙๓/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๒๒๙๒/๒๕๖๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๗๑ ซอยรามคำแหง ๖๐ ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกบักใด ๆ ซึ่งเป็นอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร บริเวณซอยรามคำแหง ๖๐ ซึ่งก่อสร้างรุกล้ำเขตทางสาธารณะ

/โดยไม่ได้...

โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้พ้นจากที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ (ที่ถูกต้อง ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗) อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๕๒๐๘ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง เนื่องจากบริเวณดังกล่าวไม่ใช่ทางสาธารณะและไม่ได้มีการบริจาค หรืออุทิศยกให้หรือระทำการใด ๆ ที่แสดงว่าเป็นทางสาธารณะ แต่เป็นทางส่วนบุคคล ที่ใช้กันมาเป็นเวลานาน อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างโดยไม่ปรากฏหลักฐานอันแสดง ให้เห็นว่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อบ้านในหมู่บ้านสวนสน ต่อมาจากบุคคลอื่นมาเป็นเวลานานกว่า ๒๐ ปี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างโครงเหล็กชั้นเดียว บริเวณหน้าบ้านของผู้ฟ้องคดีมาโดยสุจริต สงบ เปิดเผย มาเป็นเวลาหลายสิบปี โดยมีได้ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือกีดขวางบุคคลทั่วไป อีกทั้งเป็นการก่อสร้างบนที่ดิน ส่วนบุคคลซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองหมู่บ้านสวนสนยินยอมให้ปลูกสร้างโดยมิได้หักทวง มาตั้งแต่แรก นอกจากนี้ อาคารโครงเหล็กของผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างตั้งอยู่ห่างจากถนนใหญ่ เข้ามาเพียง ๓๐๐ เมตร จึงถือเป็นทางส่วนบุคคลไม่ใช่ที่สาธารณะ เนื่องจากข้อ ๕ (๓) ของ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดให้ทางที่มีความยาว ไม่เกิน ๕๐๐ เมตร เป็นทางส่วนบุคคล ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร หรือสิ่งปลูกปักใด ๆ ให้พ้นจากที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการ บังคับตามคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ต่อมาศาลปกครองชั้นต้น

/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๘ ไม่รับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ข้อ ๑ ของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ กำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของหรือครอบครองอาคารหรือสิ่งปลูกบัก กีดขวางทางสัญจรของประชาชน ให้รื้อถอนสิ่งปลูกบักนั้นไปให้พื้นที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มอบอำนาจให้ผู้อำนวยความสะดวกปฏิบัติราชการแทนในกรณีดังกล่าวตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๒๖๗/๒๕๔๖ เรื่อง มอบอำนาจให้ข้าราชการปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๖ โดยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ประชาชนผู้พักอาศัยภายในหมู่บ้านสวนสนและบริเวณชุมชนใกล้เคียงที่ติดกับหมู่บ้านสวนสน ๔๕ คน เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องบริษัท แฟร์มอนท์ สเตท จำกัด เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๒๒๑/๒๕๔๖ ขอให้บริษัทฯ ยกที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ตำบลหัวหมาก อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร อันเป็นที่ตั้งของซอยรามคำแหง ๖๐ ให้เป็นทางสาธารณะ ซึ่งศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๔๗๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ ให้ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ทั้งแปลงตกเป็นทางสาธารณะ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อมา กองบังคับการควบคุม กองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๒ รักษาพระองค์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กท ๐๔๘๑.๒/๘๕๗ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ดำเนินการแก้ไขปัญหาร่องเรียนของประชาชน บริเวณซอยรามคำแหง ๖๐ กรณีมีการบุกรุกที่สาธารณะตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ซึ่งเป็นที่ตั้งของซอยรามคำแหง ๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบแนวเขตที่สาธารณะแล้วปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารรุกล้ำที่สาธารณะ จึงได้มีหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๗๐๓๓ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร ขอให้ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ เพื่อดำเนินการกับผู้บุกรุกที่สาธารณประโยชน์รวมทั้งผู้ฟ้องคดีต่อไป ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ลงนามรับทราบเมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดี

หรือถอน...

รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกปักใด ๆ ซึ่งเป็นอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร บริเวณชอยรามคำแหง ๖๐ ซึ่งก่อสร้างรุกล้ำเขตทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้พ้นจากที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และได้มีการปิดประกาศคำสั่งบริเวณหน้าอาคาร เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว กรุงเทพมหานครโดยสำนักงานเขตบางกะปิ พิจารณาแล้ว ไม่เห็นฟ้องด้วยกับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจึงมีหนังสือ ที่ กท ๕๐๐๓/๒๐๑๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๘ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์เพื่อพิจารณาต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๘.๑/๗๘๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงกรุงเทพมหานคร แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ทราบ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๕๒๐๘ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เมื่อศาลแพ่งได้มีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขแดง ที่ ๔๗๘๘/๒๕๕๗ พิพากษาให้ที่ดินพิพาทตกเป็นทางสาธารณะ และต่อมาศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ กรณีจึงเห็นได้ว่าทางพิพาทเป็น สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิใช่ทางส่วนบุคคลที่ใช้กันมานานตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้าง และแม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ก่อสร้างอาคารโครงเหล็กบนทางพิพาทโดยสงบ สุจริต และเปิดเผย มาเป็นเวลานานกว่า ๒๐ ปี ก็ไม่อาจอ้างอายุความขึ้นต่อสู้กับรัฐได้ตาม มาตรา ๑๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว

ขอให้ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำคำให้การยื่นต่อศาล

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า อาคารพิพาทไม่ได้ตั้งอยู่ บนที่สาธารณะและกีดขวางการจราจร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจออกคำสั่งรื้อถอนอาคารพิพาท ตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร

/พ.ศ. ๒๕๖๓...

พ.ศ. ๒๕๒๘ อีกทั้งคำพิพากษาของศาลแพ่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๒๒๑/๒๕๔๖ มีขอบเขตไม่ชัดเจน จึงอาจไม่ได้หมายความรวมถึงพื้นที่พิพาท ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า สิ่งปลูกสร้างเป็นอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร แท้จริงแล้วเป็นเพียงกันสาดบังแดดและฝนบริเวณหน้าบ้านของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่มีเอกสารหลักฐานชัดเจนที่สามารถระบุได้ว่าบริเวณที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างกันสาดอยู่ห่างจากถนนใหญ่เข้ามาเพียง ๓๐๐ เมตร อันถือเป็นทางส่วนบุคคลไม่ใช่ที่สาธารณะ และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายต่อบุคคลอื่นแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกับคำให้การ และเพิ่มเติมว่า ศาลแพ่งมีคำพิพากษา ในคดีหมายเลขแดงที่ ๔๗๘๗/๒๕๔๗ ให้ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ซึ่งเป็นที่ตั้งของชอยรามคำแหง ๖๐ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินโดยการใช้และการอุทิศให้เป็นทางสาธารณะ หากใช้เกิดจากการตกลงทำนิติกรรมอุทิศให้เป็นทางสาธารณสมบัติของแผ่นดินแต่ประการใด จึงถือได้ว่าที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ เป็นทางสาธารณประโยชน์ทั้งแปลง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกับเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ และเจ้าหน้าที่กองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๒ รักษาพระองค์ ดำเนินการตรวจสอบแนวเขตที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ ๓๔/๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานดำเนินการตามแผนการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างซึ่งรุกล้ำที่สาธารณะบริเวณชอยรามคำแหง ๖๐ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาการบุกรุกที่สาธารณะ และโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าวมีขอบเขตที่สาธารณะอย่างชัดเจนแล้วตามที่ได้มีการรังวัดตรวจสอบและได้มีการพินัยหมายสีแดงบริเวณหมุดหลักเขตที่ดินของโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ไว้แล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ได้บันทึกในสารบัญชีจดทะเบียนของโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ว่า ที่ดินแปลงนี้ตกเป็นทางสาธารณประโยชน์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ดินแปลงดังกล่าวอันเป็นที่ตั้งของชอยรามคำแหง ๖๐ จึงเป็นทางสาธารณประโยชน์โดยสมบูรณ์แล้ว

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้พักอาศัยในหมู่บ้านสวนสนและชุมชนบริเวณใกล้เคียง เป็นโจทก์ยื่นฟ้องบริษัท แฟร์มอนท์ สเตท จำกัด เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๒๒๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๔๗๘๘/๒๕๔๗ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้บริษัทฯ จดทะเบียนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกไป ซึ่งศาลแพ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ ว่า เมื่อตามพฤติการณ์ของจำเลยไม่เคยแสดงการหวงกันว่าเป็นถนนส่วนบุคคลหรือเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล ตามพฤติการณ์ดังกล่าวถือว่าจำเลยได้อุทธรณ์ให้ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าวอันเป็นที่ตั้งชอยรามคำแหง ๖๐ เป็นทางสาธารณะแล้ว ซึ่งการอุทธรณ์ให้เป็นทางสาธารณะนั้นไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนยกให้ก็สมบูรณ์ใช้ได้ จึงพิพากษาให้จำเลยรื้อรั้วเหล็ก เตินท์ และป้อมยามซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ หากจำเลยไม่ยอมรื้อ ให้โจทก์ทำการรื้อได้เองโดยให้จำเลยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย และห้ามจำเลยขัดขวางหรือทำให้เสื่อมความสะดวกในการใช้สอยทางดังกล่าว ซึ่งศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ ยืนตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีถึงที่สุด โดยเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ได้จดทะเบียนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ เป็นทางสาธารณะประโยชน์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ดังกล่าว ต่อมา กองบังคับการควบคุมกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๒ รักษาพระองค์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กท ๐๔๘๑.๒/๘๕๗ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่กรณีการบุกรุกที่สาธารณะที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ซึ่งเป็นที่ตั้งของชอยรามคำแหง ๖๐ เนื่องจากได้รับการร้องเรียนว่ามีการสร้างสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำเขตถนนซึ่งเป็นทางสาธารณะ ทำให้ไม่ได้รับความสะดวกในการสัญจร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกับสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ตรวจสอบแนวเขตที่ดินที่เป็นทางสาธารณะตามโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าว พบว่ามีการก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะชอยรามคำแหง ๖๐ จำนวนหลายราย รวมทั้งผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือที่ กท ๕๐๐๓/๗๐๓๓ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงผู้ว่าราชการ

/กรุงเทพมหานคร...

กรุงเทพมหานคร ขอใช้ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ เพื่อดำเนินการกับผู้บุกรุกที่สาธารณะดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร ซึ่งรุกล้ำเขตทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตบริเวณชอยรามคำแหง ๖๐ ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวพิจารณาเห็นได้ว่า เมื่อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ซึ่งเป็นที่ตั้งของชอยรามคำแหง ๖๐ เป็นทางสาธารณประโยชน์ การที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตรุกล้ำเข้ามาในทางสาธารณประโยชน์ตามโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีอำนาจในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารดังกล่าวออกจากทางสาธารณประโยชน์ตามข้อ ๑ ของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น กล่าวคือ อาคารโครงเหล็กชั้นเดียวได้ก่อสร้างอยู่บนพื้นที่บริเวณหน้าบ้านของผู้ฟ้องคดี บ้านเลขที่ ๗๑ ชอยรามคำแหง ๖๐ ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร โดยเป็นพื้นที่เพียงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ (ที่ถูกคือโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙) ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวไม่ได้อยู่ในโฉนดที่ดินส่วนที่เป็นทางสาธารณะ และผู้ฟ้องคดีได้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวเป็นประจํามานานกว่า ๓๐ ปี อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่เคยแสดงว่าเป็นพื้นที่สาธารณะแต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นประเด็นเดิมตาม คำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยแล้วว่าเป็นทางสาธารณะ การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารรุกล้ำเข้ามาในทางสาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจ ในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารดังกล่าวออกจากทางสาธารณะประโยชน์ตามข้อ ๑ ของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ คำอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้ให้เหตุผลในการคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นแต่ประการใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำคำแก้อุทธรณ์ยื่นต่อศาล

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ ๗๑ ซอยรามคำแหง ๖๐ ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ต่อมา กองบังคับการควบคุม กองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๒ รักษาพระองค์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กท ๐๔๘๑.๒/๘๕๗ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ดำเนินการ แก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนของประชาชนบริเวณซอยรามคำแหง ๖๐ เนื่องจากมีการก่อสร้าง สิ่งเคาระพัสการะ (ศาลปู่อินทร์) บนเกาะกลางถนน สร้างโรงจอดรถบริเวณด้านข้างของถนน ทำให้ประชาชนไม่ได้รับความสะดวกในการสัญจร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบแล้วพบว่า เดิม บริษัท แฟร์มอนท์ สเตท จำกัด ผู้จัดสรรที่ดินโครงการหมู่บ้านสวนสนและเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ในที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ตำบลหัวหมาก อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ได้นำที่ดิน โฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวทั้งแปลงไปจัดทำเป็นสาธารณูปโภคประเภทถนนสำหรับผู้อยู่อาศัย ในหมู่บ้านสวนสนใช้เป็นทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะ ซึ่งปัจจุบันคือที่ตั้งของซอยรามคำแหง ๖๐ ต่อมา บริษัทฯ ได้ก่อสร้างรั้วเหล็ก เตินท์ และบ่อมยามลงบนที่ดินแปลงดังกล่าว ทำให้ประชาชน ผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้านสวนสนไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก จึงได้ยื่นฟ้องบริษัทฯ เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๒๒๑/๒๕๕๖ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้บริษัทฯ

/จดทะเบียน...

จดทะเบียนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกไป ศาลแพ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๔๗๘๘/๒๕๔๗ ว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ซึ่งเป็นที่ตั้งของชอยรามคำแหง ๖๐ เป็นทางสาธารณะโดยการอุทิศให้ของบริษัท ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ คดีถึงที่สุด และสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ได้บันทึกไว้ในสารบัญญัติจดทะเบียนของโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ว่า ที่ดินแปลงนี้ตกเป็นทางสาธารณะประโยชน์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบแนวเขตที่สาธารณะแล้วปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารรुकกล้าที่สาธารณะ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกปักใจ ๆ ซึ่งเป็นอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร บริเวณชอยรามคำแหง ๖๐ ซึ่งก่อสร้างรुकกล้าเขตทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้พ้นจากที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และได้มีการปิดประกาศคำสั่งบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว กรุงเทพมหานครโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วไม่เห็นพ้องด้วยกับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีหนังสือ ที่ กท ๕๐๐๓/๒๐๑๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๘ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ เพื่อพิจารณาต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๒๐๘.๑/๗๙๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงกรุงเทพมหานคร แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ทราบ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๕๒๐๘ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ที่ดินอันเป็นที่ตั้งอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ทางสาธารณะ และไม่ได้มีการบริจาคหรืออุทิศยกให้ หรือกระทำการใด ๆ อันแสดงว่าเป็นทางสาธารณะ แต่เป็นทางส่วนบุคคล

/ที่ใช้กันมา...

ที่ใช้กันมาเป็นเวลานาน ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโคงเหล็กดังกล่าวบริเวณหน้าบ้านของ ผู้ฟ้องคดีมาโดยสุจริต สงบ เปิดเผย มาเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี โดยมีได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญหรือกีดขวางบุคคลอื่น ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือ สิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำทางสาธารณะ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น จึงอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ รวมสองประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกปักออกจากที่ดิน อันเป็นทางสัญจรของประชาชน หรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณา พิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือ การกระทำอื่นใดเนื่องจากการกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้อง ตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ... มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความ เดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจาก การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือ มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตาม มาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น

/ต้องมี...

ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง วรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มิมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อน หรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อต่อเมื่อ มีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้ มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควร หรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด และพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับ มาตรา ๔๘ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองใดไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรี และไม่มีกฎหมายกำหนด ขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้น โดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง พิจารณาคำอุทธรณ์ และแจ้งผู้อุทธรณ์โดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ในกรณีที่ เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครอง ตามความเห็นของตนภายในกำหนดเวลาดังกล่าวด้วย วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนก็ให้เร่งรายงาน ความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตนได้รับ รายงาน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจ พิจารณาอุทธรณ์มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว ในการนี้ ให้ขยาย ระยะเวลาพิจารณาคำอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว

เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ มีคำสั่ง สำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ ๕๐๐๓/๓๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกปักออกจากที่ดินอันเป็นทางสัญจรของประชาชน หรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตาม

มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และโดยที่คำสั่งของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องมาจากคำสั่งดังกล่าว อีกทั้งการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครอง สามารถออกคำสั่งบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยการเพิกถอนคำสั่งของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่โดยที่ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะมิได้กำหนดขั้นตอนหรือวิธีการ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ การดำเนินการแก้ไข ความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนี้ จึงต้องดำเนินการตามมาตรา ๔๔ ประกอบมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยการยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ซึ่งในคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ ๕๐๐๗/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ปิดประกาศไว้ที่หน้าอาคารพิพาท ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ กรณีจึงถือได้ว่า ก่อนฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้มีการ ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม การฟ้องคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอ

/ต่อหน่วยงาน...

ต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและ
 ไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจง
 ที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น
 เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗
 ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ทำคำสั่งทางปกครองพิพาท
 จึงต้องพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ทั้งหมดหรือ
 บางส่วนจะต้องรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ
 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน
 กำหนดระยะเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้รับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
 ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กล่าวคือ ภายในวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ กรณีจึงถือว่าวันที่
 ครบกำหนดหกสิบวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือ
 เสียหายครบตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วและสามารถใช้สิทธิฟ้องคดีได้
 ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยให้ถือว่าวันถัดจากวันครบกำหนดหกสิบวัน คือ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์
 ๒๕๕๘ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี และเป็นวันแรกที่เริ่มใช้สิทธิ
 ฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน โดยผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดี
 ภายในกำหนดระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘
 แต่ผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ จึงเป็น
 การฟ้องคดีที่ล่วงพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
 ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แม้ในประเด็นนี้คู่กรณีจะมีได้
 มีการอุทธรณ์คำพิพากษาก็ตาม แต่ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการฟ้องคดีเป็นข้อกฎหมาย
 อันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลสามารถยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามข้อ ๙๒
 ประกอบข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วย
 วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอน
 คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ ๕๐๐๓/๗๖๕๘

/ลงวันที่ ๒๔...

ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดิน อันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือเป็นที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ให้เสร็จสิ้น ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ไว้พิจารณาได้

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๕๒๐๘ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ ข้อ ๑ กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าได้มีการปลูกสร้างอาคารหรือปลูกปักสิ่งใด ๆ ลงในที่ดินในแม่น้ำลำคลอง อันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือเป็นที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันหรือรुकล้ำเข้าไปในที่ดังกล่าว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษา สาธารณสมบัติของแผ่นดิน รายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งจังหวัดซึ่งสถานที่นั้นตั้งอยู่ และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไปตรวจสอบสถานที่นั้น ๆ ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดตรวจแล้วเห็นว่า สถานที่ซึ่งปลูกสร้างอาคารหรือปลูกปักสิ่งใด ๆ ลง เป็นที่ดินหรือแม่น้ำลำคลองอันเป็นทางสัญจร ของประชาชนหรือเป็นที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันโดยแน่ชัดปราศจากสงสัย ก็ให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคารหรือสิ่งปลูกปักนั้น ให้รื้อถอนไปให้พื้นที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หรือในกรณี ที่ไม่ปรากฏตัวผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครอง ก็ให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ ณ อาคารหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น และเมื่อครบกำหนดเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่งนั้นแล้ว ยังไม่มีการรื้อถอนอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างนั้นออกไป ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาสาธารณสมบัติของ แผ่นดินจัดการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นได้ ในการนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ขยายโดยวิธีที่เห็นสมควรซึ่งทรัพย์สินที่รื้อถอนหรืออยู่ในอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น และ ให้นำความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๒๗ มาใช้บังคับแก่เงินที่ขาย ทรัพย์สินนั้นได้โดยอนุโลม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น (๑) ... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ขายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ (๓) ... มาตรา ๑๓๐๖ บัญญัติว่า ท่านห้าม มิให้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับแผ่นดินในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มาตรา ๑๓๐๗ บัญญัติว่า ท่านห้ามมิให้ยึดทรัพย์สินของแผ่นดินไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะเป็น

/สาธารณสมบัติ...

สาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือไม่ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า นายอำเภอมีหน้าที่ร่วมกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันและสิ่งซึ่งเป็นสาธารณประโยชน์อื่นอันอยู่ในเขตอำเภอ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๖๙ บัญญัติว่า ให้ผู้อำนวยการเขตมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ (๑) อำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอ เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น (๒) อำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการเขต (๓) อำนาจหน้าที่ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย และมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการในเขตกรุงเทพมหานคร ในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) ... (๑๐) การดูแลรักษาที่สาธารณะ (๑๑) ... (๒๗) หน้าที่อื่น ๆ ตามที่กฎหมายระบุให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เทศบาลนคร หรือตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมอบหมาย หรือที่กฎหมายระบุให้เป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๔๗๘๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ ว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ตำบลหัวหมาก อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ตั้งของซอยรามคำแหง ๖๐ ได้ตกเป็นทางสาธารณประโยชน์สำหรับผู้พักอาศัยในโครงการหมู่บ้านสวนสนและประชาชนทั่วไปใช้เป็นทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะ โดยการอุทิศให้ของบริษัท แฟร์มอนท์ สเตท จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของและผู้จัดสรรที่ดินโครงการหมู่บ้านสวนสน และต่อมา ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๖๓๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ โดยพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีถึงที่สุด และสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ได้บันทึกในสารบัญญัตินทะเบียนของโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ แล้วว่า ที่ดินแปลงนี้ตกเป็นทางสาธารณประโยชน์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ กรณีจึงรับฟังเป็นยุติได้ว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๙ ทั้งแปลง ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ตั้งของซอยรามคำแหง ๖๐ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน ประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

/และเมื่อข้อเท็จจริง...

และเมื่อข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานในสำนวนคดีปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้การยอมรับมาโดยตลอดว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวซึ่งตั้งอยู่บริเวณหน้าบ้านของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีโต้แย้งเพียงว่า ที่ดินอันเป็นที่ตั้งอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวของผู้ฟ้องคดีซึ่งก่อสร้างอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๘ เป็นทางส่วนบุคคลที่ใช้กันมาเป็นเวลานาน ไม่ใช่ทางสาธารณะ และไม่ได้มีการบริจาคหรืออุทิศยกให้ หรือกระทำการใด ๆ อันแสดงว่าเป็นทางสาธารณะ และการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กของผู้ฟ้องคดีก็มิได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือกีดขวางทางสัญจรของบุคคลอื่น จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดียอมรับว่าอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวมิได้ก่อสร้างบนที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี แต่ได้ก่อสร้างบนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๑๔๘ ซึ่งศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาให้ตกเป็นสาธารณประโยชน์ทั้งแปลง และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีถึงที่สุดแล้วนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ขนาดกว้าง ๘ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๔.๕๐ เมตร บริเวณซอยรามคำแหง ๖๐ จึงเป็นการก่อสร้างอาคารในที่ดินอันเป็นทางสัญจรที่ประชาชนใช้ร่วมกัน ทั้งนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าได้ครอบครองอาคารโครงเหล็กดังกล่าวมาโดยสงบ สุจริต และเปิดเผย มาเป็นเวลานานกว่า ๒๐ ปี ก็ไม่อาจอ้างความสุจริตและอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับแผ่นดินในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๑๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันและสิ่งซึ่งเป็นสาธารณประโยชน์อื่นอันอยู่ในเขตผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๖๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับคำสั่งกรุงเทพมหานครที่ ๑๒๖๗/๒๕๔๖ เรื่อง มอบอำนาจให้ข้าราชการปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๖ จึงมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นบุคคลผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสิ่งปลูกบักนั้น ให้รื้อถอนไปให้พื้นที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามข้อ ๑ ของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๐๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งสำนักงานเขตบางกะปิ เลขที่ กท ๕๐๐๓/๗๖๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกบักใด ๆ ให้พ้นจากที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ภายใน

/๑๕ วัน...

๑๕ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง จึงชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งดังกล่าว
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัย
อุทธรณ์เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ
ตามหนังสือสำนักงานเขตบางกะปิ ที่ กท ๕๐๐๓/๕๒๐๘ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘
จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นฟ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

นายอนุวัฒน์ ธาราแสวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

อนุวัฒน์ ธาราแสวง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

มณีวรรณ พรหมน้อย

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายรัฐกิจ มานะทัต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ธีรรัฐ อร่ามทวีทอง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมเกียรติ แสงรุ่ง

